

Je lacht je gek

(LAUGHING WILD)

Toneelspel in twee bedrijven

door

CHRISTOPHER DURANG

vertaling

ARIS BREMER

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **JE LACHT JE GEK - LAUGHING WILD** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CHRISTOPHER DURANG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1988, 1996 by CHRISTOPHER DURANG
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

VROUW

MAN

Eerste bedrijf

1. Je lacht je gek..... vrouw

2. Je zoekt je wild..... man

Tweede bedrijf

3. Je droomt idioot..... vrouw en man

Noot van de vertaler:

Christopher Durang schreef *Laughing Wild* in 1988 en actualiseerde de tekst voor een klein deel in 1996. Zowel de man als de vrouw refereren in hun monologen aan sterren uit de TV- en filmwereld en hun opvallende bijzonderheden, maar ook aan politici en andere openbare figuren uit de Amerikaanse samenleving.

In tegenstelling met de eerdere drie door mij vertaalde toneelstukken van Durang, heb ik bij *Laughing Wild* gezocht naar Nederlandse equivalenten van personen en situaties om de emoties van de man en vrouw begrijpelijker te maken.

Omdat, ook bij ons, niets zo vergankelijk is als roem en bekendheid, zal het zo zijn dat na enige tijd (sommige van) de door vrouw en man genoemde personen en feiten niet meer tot enige opwinding leiden. Een verdere actualisering is dan aan te bevelen.

Bij aankoop van “JE LACHT JE GEK” kan de uitgever u eventueel de Engelstalige “Author’s Notes” doen toekomen, waarin Durang o.a. zijn visie op karakters en spel weergeeft en zijn ervaringen met diverse professionele voorstellingen van dit stuk beschrijft.

EERSTE BEDRIJF

1. Je lacht je gek

Een vrouw komt op, gaat zitten en richt zich tot het publiek. Terwijl ze praat zal ze af en toe, als ze daartoe aanleiding voelt, gaan staan. Ze is alledaags gekleed. De achtergrond is niet van belang.

VROUW: Ik zie er niet uit. Moet je zien, wat 'n puinhoop. Mijn haar, een vreselijke warboel. En m'n kleren, dat is 'n zootje, net als m'n leven overigens.

Ik wil het met jullie 'ns over het leven hebben. Het is onmogelijk om wat van dat leven te maken, vinden jullie ook niet? Je hebt gewoon met veel te veel mensen van doen. Ben ik in de Super, wil ik een blikje tonijn van het schap pakken, staat er die *man*, precies op de plek waar ik moest zijn, bij de tonijn in blik. Ik blijf even staan wachten, ik denk die loopt zo wel door, maar dat deed-ie niet. Hij kwam blijkbaar ook voor de tonijn, maar meneer nam daar alle tijd voor. Die gast pakt het ene blik na het andere, leest van elk blik wat er op staat, de ingrediënten dat soort dingen, neemt daar alle tijd voor, alsof-ie een boek leest, een supersaai boek als je mij vraagt, maar niemand vraagt mij.... ik sta daar dus een hele tijd te wachten en hij blijft ook staan en al die tijd kan ik niet bij de tonijn. Ik dacht nog, zal ik hem vragen opzij te gaan, maar als-ie zo stom was dat-ie niet *aanvoelde* dat-ie mij in de weg stond, was ik bang dat dan verkeerd zou aflopen, en niet zo'n klein beetje verkeerd ook. Dat-ie, als ik'm zou vragen opzij te gaan, dat-ie dan waarschijnlijk zoiets zou zeggen als: "Ik ga verdomme pas opzij als ik hier klaar ben, kankerwif" En wat moest ik dan? Dus ik begin uit pure frustratie te janken, zachtjes hoor, ik wil niemand tot last wezen, maar hij moet me wel hebben horen snikken en nog had die stomme vent niet door dat ik door hem niet bij die verdomde tonijn kon komen, mensen zijn zo bot in die dingen, ik háát dat. Dus ik naar hem toe en geef 'm hem 'n dreun op zijn kop. "Ga nou eindelijk 'ns opzij, klootzak!"

Gaat die man tegen de grond, helemaal in shock, beginnen er ook nog een kind in de buurt te janken, ik jankte zelf ook nog steeds, ik kwam niet eens tot het besef dat ik door de veranderde situatie bij de tonijn kon komen. Ik gil naar dat kind dat ze op moet houden met dat gekrijs... ik bedoel dat trok alleen nog meer aandacht... en ren vervolgens de Super uit. Zonder tonijn. Ik denk, ik neem een taxi,

naar het Rijksmuseum. Ik had op dat moment eigenlijk meer behoefte aan cultuur dan aan tonijn.

Maar jullie weten allemaal hoe moeilijk het is een taxi aan te houden. Ik steek m'n hand op, komt er, terwijl ik daar als 'n gek sta te zwaaien, komt er naast me zomaar een of andere kerel staan, die houdt even zijn hand op en ja hoor, voor hem stopt een taxi. De chauffeur zal hem wel het eerst gezien hebben, maar wat een onrechtvaardigheid! Gelijk stond ik weer met m'n ogen vol tranen. Weg taxi. Dus steek ik maar weer m'n hand op, drie taxi's achter elkaar zijn bezet, alhoewel er één gewoon zijn "vrij" nog aan had. Zoiets maakt me altijd razend, want als-ie dat "vrij" niet aan had gehad, had ik m'n hand niet opgestoken. M'n arm deed al pijn genoeg, met dat slaan van die tonijnman had ik vast spieren gebruikt die ik anders nooit gebruik. Komt er eindelijk een taxi die wel op me lijkt te reageren, zie ik een vrouw staan met tassen vol boodschappen en die kennelijk ook op een taxi uit is. Ik loop naar haar toe en toeter in haar oor: "Als jij deze taxi inpikt, maak ik jou hartstikke dood!" Het mens was totaal overdonderd. De taxi stopt, ik stap in en zeg dat ik naar het Rijksmuseum wil, voor cultuur en rust, dingen van waarde om me heen en dat ik iets vreselijks in de Super had beleefd. Zegt die taxichauffeur, het was een Turk of een Marokkaan of Pakistaan, het kan ook wel een Limburger geweest zijn, die zegt dat-ie richting garage reed. Zijn dienst zat er bijna op. Ik dacht dat m'n hoofd uit elkaar zou spatten. Was z'n taxi vrij of wat? En volgens de *wet* mag-ie me niet weigeren al wil ik naar Buitenveldert. Maar om die man daarvoor aan te klagen... ik moet er niet aan denken, wat een tijd dat kost aan telefoontjes en besprekingen en brieven en dat alleen maar omdat-ie me niet naar dat verdomde Rijksmuseum wil brengen. Daar zat ik dus, in die taxi, en bleef gewoon zitten waar ik zat. Even denk ik nog, ik ga terug en voer mijn oorspronkelijk plan uit, ik koop een blik tonijn... tonijn gemengd met mayonaise is één van de weinige redelijke dingen waartoe ik in staat ben op kookgebied... maar toen bedacht ik me dat ik moeilijkheden bij de kassa kon krijgen, afhankelijk van wie er achter die kassa zat, omdat ik een vrouw ben bijvoorbeeld, of omdat zij achter die kassa een vrouw is, of omdat het een man is die de pest heeft aan vrouwen of een man die zelf eigenlijk een vrouw had willen wezen... in elk geval ik bleef zitten en ik verdomde het om er uit te stappen. En hij maar zeggen: "Mevrouw, ik moet naar huis, naar mijn gezin." Zeg ik: "Waar? In Buitenveldert?"

Ik denk, ik ga hier verder niet over in debat, ik blijf gewoon zitten.

Toen begon hij te schelden en ordinaire taal uit te slaan. Ik denk, ik zit in elk geval, misschien besluit-ie dat het de situatie oplost als-ie me gewoon naar het Rijksmuseum rijdt. Overigens begon ik me wel af te vragen of ik eigenlijk wel zo'n zin had in dat museum. Ik had eigenlijk meer trek in het een of ander, ik zou naar de film kunnen gaan, in de bios kan je popcorn kopen en Cola light of een Magnum ijsje... die zijn heerlijk maar kosten in de bios zo'n drie euro, belachelijk duur natuurlijk. En welke film zou ik eigenlijk willen zien? Geeft me die chauffeur plotseling z'n wagen zo'n dot gas dat ik achterover in m'n stoel word gedrukt en weg rijden we, in vliegende vaart. Ik roep nog: "Ik ben van gedachte veranderd, ik wil naar de film!" Ik wilde hem nog vragen of hij een film kon aanbevelen, maar hij zei dat-ie me naar het politiebureau zou brengen. Ik denk, oké, maar wie van ons twee zit nou eigenlijk fout? Hij, hij weigerde een rit. Maar ja, jullie kennen ook de verhalen over het brute politieoptreden tegenwoordig, ik denk, straks passen ze nog van die elektrische martelwerktuigen op me toe, ondanks het feit dat *ik* geen illegaal ben... hoe dan ook, ik was niet van plan dat risico te nemen, dus toen-ie voor rood moest stoppen... nogal ruw moet ik zeggen, ik voel het nog in m'n rug, ik zou een klacht in kunnen dienen maar een rechtszaak is te gecompliceerd voor mij, ik kan nog niet eens zonder problemen een blikje tonijn kopen... ik gooi het portier open, ik spring eruit en roep door z'n open raampje: "Rij jij maar naar de hel, eikel!" Ik denk trouwens dat ik me versprak en eigenlijk zei: "Rij jij maar naar de Shell, eikel!" Dat was nog best grappig maar ik was te kwaad om te lachen, want hij riep nog iets van: "Idioot wijf!" en hij reed gelijk weg, zo onverhoeds dat-ie bijna nog met z'n wielen over mijn voeten reed. Bijna, want ik viel gelijk achterover. Daar lag ik, in de goot.
(kijkt even het publiek in)

Kunnen jullie me nog volgen?

Hebben jullie dat nou ook... het besef dat, hoe heerlijk het voorjaar ook is, het je toch vervult met een soort onbestemd verlangen. Een verlangen, waarvan je weet dat die in je leven toch nooit bewaarheid wordt. En dat de herfst ook prachtig is maar dat je dan ook weer zo'n onbestemd gevoel krijgt omdat alles dood gaat, en dat het leven zowel prachtig als verschrikkelijk is en dat al die onbestemde gevoelens hier van binnen nooit weg zullen gaan? Kennen jullie die gevoelens ook? Ik denk dat dit heel menselijk is. Het zijn algemeen menselijke gevoelens.

(Met nieuwe energie) Lig ik daar op mijn rug in de goot, komt er zo'n straatmuzikant bij me staan en vraagt of ik hulp nodig heb. Zeg ik: "Nee, maar misschien kan je *Heb Je Even Voor Mij* spelen?". Ik dacht dat het wel grappig was om onder die omstandigheden zoiets dwaas te zeggen. Ik ben voor de rest best een normaal reagerend type -al ben ik vaak opgenomen geweest. Ik verwachtte dat die man wel om mijn reactie zou lachen, die was gezien mijn benarde situatie opvallend komisch te noemen. Ik zou misschien in hem dan zelfs wel een levensgezel kunnen vinden, dacht ik, om me te helpen voorjaar en herfst door te komen, de hitte van de zomer daarvan kan je niet verwachten dat iemand je daarbij helpt en de winters zijn al niet meer zo koud als ze in mijn jeugd waren, dat zal wel weer komen door wat de hoge heren van de industrie in de atmosfeer hebben aangericht waardoor de ozonlaag zo dun geworden is dat-ie niet meer te repareren is en de zon makkelijker tot ons doordringt en we allemaal aan huidkanker zullen overlijden en we allerlei verkeerde dingen door onze neusgaten naar binnen krijgen... o, God, ik moet me niet zo druk maken over die dingen die misschien niet eens waar zijn en waaraan ik toch niks kan doen. Trouwens, die muzikant lachte niet eens om mijn "*Heb Je Even Voor Mij*", hij bekeek me heel ernstig en vroeg of alles in orde was met mij. Zeg ik: "Dat wil jij helemaal niet weten. Jij wil niet weten hoe het is om mij de nachten door te helpen, me moed te geven in tijden van ziekte en gezondheid". Ziekte door die dunne ozonlaag, gezondheid door... ja, waardoor ontstaat gezondheid? Al die suikers en vetten maken ons allemaal kapot. En trouwens, in het donker had ik hem eigenlijk niet eens goed kunnen bekijken, misschien stond z'n uiterlijk me wel tegen, hij was hoe dan ook waarschijnlijk niet de juiste persoon om samen mee oud te worden. Vraagt hij of-ie me moet helpen met te gaan staan of dat ik toch liever in de goot wil blijven, denk ik bij mezelf, weet ik eigenlijk wel wat ik wil? Dus zei ik maar met een lachje: "Ik weet het antwoord niet. Stel 'ns een andere vraag.", wat toch ook weer een lollige opmerking was gezien de omstandigheden - een dwaze dame die iemand aanvalt bij de tonijn en in de clinch gaat met een taxichauffeur en vervolgens in de goot belandt – dan is zo'n opmerking dapper en geestig temidden van alle onbeschrijfbare ellende.

Zegt Beckett ook ergens: "Je lacht je gek temidden van de grootste ellende"

Zeg ik tegen hem met weer zo'n ironisch lachje: "Ik lach me gek temidden van de grootste ellende" Hij kijkt me aan met zo'n lege blik,

zeg ik: "Ik lach me dus gek!" Maar het leek niet tot hem door te dringen, ik gooi dus mijn hoofd in de nek en stoot er die knetterharde lach uit die ik ook op feestjes placht te laten horen: HAHHAHAHAHAHA! Hij was verbijsterd, maar zei wel dat, als ik naar een damestoilet wilde, hij me wel naar een gelegenheid wilde brengen, hij ging daar toch gitaar spelen. Op dat moment wist ik dat ik m'n geluk niet op het spel moest zetten, dat deze man niet geschikt was om samen mee oud te worden, hij had geen humor, geen gevoel om samen al het leed te delen en ook geen sprankje levensangst. Alles wat ik wel heb, zeggen de deskundigen. Niet dat ik alles gelezen heb wat ze over me hebben geschreven. Wat nut zou dat hebben? *(kijkt het publiek in)*

Kunnen jullie me nog volgen?

Voelen jullie enige verwantschap met mij of kijken jullie nu net zo tegen mij aan als die straatmuzikant?

Weet u, meestal kan ik straatmuzikanten wel waarderen - dan heb ik het natuurlijk niet over deze in het bijzonder - maar soms loop je door zo'n vuile straat en dan zie je zomaar zo'n jong meisje cello spelen, helemaal in haar eentje. Gisteren nog, het was laat en al donker en de stad krioelde van de vreselijkste types... patiënten met verlof, sommige kende ik nog uit de tijd dat ik opgenomen was; maar ook die ergerlijke teenagers uit Zuid die elkaar opzoeken in de veronderstelling dat het leven geweldig is, nou die leren hun lesje nog wel, het zal ze nog heel wat tranen kosten, hoop ik..., mensen die gelukkig lijken te zijn roepen bij mij uitermate agressieve gevoelens op. Maar schoonheid op zich kan ik wel waarderen, en de melancholieke troostende geluiden die opklonken uit die cello brachten voor een moment bij mij vrede hier van binnen. Ik bleef een tijdje staan luisteren en heb haar toe een dubbeltje gegeven. Wat weinig zult u misschien denken, maar het was ook een dubbeltje op zijn kant! HAHHAHAHAHAHA!

Nee, het is geen geintje, het was maar 'n dubbeltje. Ik heb ook maar een klein momentje staan luisteren en ik ga zo'n meisje echt verder niet ondersteunen, ze speelde mooi, maar waarom heeft ze dan geen vaste plek in het Concertgebouworkest? Nu stond ze daar mij te irriteren, want ik krijg gelijk een soort schuldgevoel omdat zij op straat staat en niet op een podium. Hebben jullie dat niet? Maar ja, aan de andere kant, ik hou wel van muziek op straat.

(Ze zingt een fragment van een vrolijk liedje)

Jullie vragen je misschien af naar welke feestjes ik dan ga waar ik die lach kan laten horen. Meestal naar die de TV- en filmlui geven. Eén van de broeders uit de inrichting zei tegen me dat ik hem aan Katja Schuurman deed denken en dat Theo van Gogh mij wel zou zien zitten. Dat was voor zijn dood uiteraard. Eén keer, toen ik even niet opgenomen was, ben ik naar een feestje van Theo geweest, maar heb hem toen niet gesproken. Daarom heb ik niet zo'n carrière gehad als Katja. Maar ik heb dat nooit echt spijtig gevonden. Ik denk namelijk dat elke keer als je gefilmd of gefotografeerd wordt er een stukje van je persoonlijkheid wordt weggenomen. Om dat thema ging het ook in "When We Dead Awaken" van Ibsen. Van Ibsen ! Alleen daar ging het om beeldhouwers en niet om filmmakers. En van TV heeft Ibsen niks geweten. Ik vraag me af of Ibsen mij had zien zitten. Ik vraag me ook af of ik Ibsen had zien zitten. Dat ik Strindberg nooit ben tegengekomen, kijk, daar ben ik gewoon blij om. Ik zou waarschijnlijk zo met hem getrouwd geraakt zijn, in zulke zaken neem ik altijd de meest foute beslissingen. Met wie had ik trouwens beter wel kunnen trouwen? Theo van Gogh? Was ik nou weduwe geweest. Matthijs van Nieuwkerk? Ik heb hem op dat feest zo'n vijf minuten aardig gevonden en vond hem daarna een arrogante klootzak. Hebben jullie dat nou ook dat jullie iemand heel korte tijd aardig vinden en daarna onuitstaanbaar?

Nu we het toch over zulke figuren hebben, wie is eigenlijk die Sophie Hilbrand? Weet iemand dat? Ik heb twee TV's in mijn appartement - geen bed want ik slaap nooit, soms even in de badkuip – maar zij is geregeld op één van mijn TV's, soms met Katja Schuurman, en elke keer zie ik hen Matthijs van Nieuwkerk nadoen in een show, ik denk dus dat ze pretenderen een soort vrouwelijke Matthijs van Nieuwkerk te zijn. Maar wie zijn zij dan wel? Waarom denken zij dat ze interessant is en dat we zo nodig naar hen moeten luisteren? Hoe komen zij aan zoveel zelfvertrouwen? Waarom kunnen ze niet wat bescheidener zijn en toegeven dat zij niet zo bijzonder zijn. Ik heb helemaal geen zelfvertrouwen. Ik denk wel dat ik bijzonder ben maar ben wel zo bescheiden om mezelf af te vragen of ik misschien bijzonder waardeloos ben. Maar de keer dat ik ietsje zelfvertrouwen heb, zie ik mezelf nog niet voor een vrouwelijke Matthijs van Nieuwkerk.

Daarbij komt, als je Matthijs van Nieuwkerk bent, of Jeroen Pauw of

Paul Witteman, dan moet je een mening hebben over van alles. Heb ik niet. Om die reden zou ik ook nooit Minister-president kunnen zijn, niet eens wethouder van Amsterdam. Als iemand als Rob Oudkerk al gewipt wordt vanwege zijn seksuele geschiedenis, kan ik met mijn psychische geschiedenis wel inpakken. Ook in het Gooi. Want dat is wat met die psychische geschiedenis van mij. Bij mij zou “De Wereld Draai Door” doldraaien. “Nova” werd meer “De Leugen Regeert” en “Andermans Veren” een documentaire over een kippenlachterij. Bij beelden van een uitvoering van het Requiem van Mozart zou je bij mij “*Heb Je Even Voor Mij?*” horen. Waarom zeg ik dit allemaal? (*denkt na*)

Ik vraag me af of dat komt omdat “*Heb Je Even Voor Mij?*” door Frans Bauer gezongen wordt en ik naar het moment uitkijk dat voor dat watje een Requiem uitgevoerd moet worden.

Ik had vroeger zulke grote verwachtingen. HAHAHAHAAAAHA! Lachte zij en wierp in een dwaze bui haar hoofd in de nek. Je lacht je gek temidden van de grootste ellende.

Maar wat ik zei over het hebben van meningen... mensen met een mening pretenderen veelal dat ze ook weten wat er aan dingen gedaan moet worden. Ze zwelgen in overmoed. Weten jullie wat overmoed is? Dat is denken dat je een soort goeie god bent. Dat kom je nogal ‘ns tegen. De Paus van Rome? Goeie God, paus Benedictus! Ik zou het liefste alle ongewenste kinderen, die de paus een abortus ontzegt, naar het Vaticaan sturen. Ik vind dat hij zich maar om al jankende krijsende kindertjes moet bekommeren. Dat heeft hij toch gezegd in interviews. Hij zei dat mensen, die hun kinderen niet geboren wilden hebben, deze maar liever naar hem moesten sturen dan te kiezen voor een abortus. “Laat de kinderen tot mij komen.” Ik zou hem graag willen zien modderen met zo’n drieduizend dag en nacht gillende baby’s, reken maar dat hij diep spijt kreeg van dat suikerzoet gepraat.

Ik zou willen dat ik als foetus gedood was. Zoiets was toen illegaal en mijn moeder heeft het ook niet overwogen, maar ik denk dat ze liever had gehad dat ik niet geboren was. Ik had liever gehad dat zij nooit geboren was, dat had er dan voor gezorgd dat ik ook niet geboren was. Mensen als de paus maken me ziek. Jullie ook? Ik bedoel, wat maakt hem nou tot een heilige? Hij is precies een type als Balkenende met zijn normen en waarden, maar dan anders. O, God,

ik dwaal weer af. Ik kan er niks aan doen. Bij de A.A. roepen we dan: "O, God, help me te accepteren dat er dingen zijn die ik niet kan veranderen." Ik dwaal vaak af, kan er niks aan doen. Daarbij, ik ben helemaal geen alcoholist. Ik ga er alleen maar heen omdat ik niet weet wat ik anders met mijn leven aanmoet. Ik dacht als ik zeg dat ik een alcoholist ben, dan accepteren zij mij in elk geval. Maar zo ging het niet. Ze zeiden, als je niet in God gelooft, geloof dan in elk geval in een Hogere Macht dan jezelf. Maar dát hielp niet. Welke Macht? Majoor Boshard? Moeder Theresa? De paus? Dionysus? Er was een vrouw bij de A.A. die vertelde dat ze met drinken gestopt was maar dat haar leven er niet beter op was geworden en dat haar ouders ook alcoholist waren. Ze leek een erg gevoelig type en een beetje gek en het was heel naar om naar haar te kijken want ze miste een tand, in het midden van haar bovengebít. Dat ziet er nou niet bepaald aantrekkelijk uit als je een boodschap hebt te brengen. Ze had het wel over het programma en dat de alcohol haar machteloos maakte en op een of andere manier leek haar dat ook weer gelukkig te maken, alhoewel ik in alle opzichten machteloos ben en daar absoluut niet gelukkig onder ben; dus schreeuw ik uit alle macht haar recht in het gezicht: "WAAROM LAAT JE NIET EENS WAT AAN JE GEBIT DOEN?!" Iedereen keek kwaad naar mij, ik schrok daarvan en riep toen: "HET IS MAAR EEN VOORSTEL!" Ze wisten er allemaal geen raad mee, het was er zo'n half uur doodstil. Toen de bijeenkomst voorbij was, na het gezamenlijk geprevel, zei geen mens meer wat tegen mij. Wel begonnen een heleboel mensen tegen die vrouw zonder tand te praten, ze wilden zeker bewijzen dat het hun niets kon schelen dat ze die tand miste. Wel kwam er één persoon naar me toe die zei dat ik het me niet aan moest trekken. Hij was het met me eens dat het een rot gezicht was, zo zonder die tand, en dat hij al heel lang naar de bijeenkomsten ging en dat die vrouw al jaren die tand miste en blijkbaar niet in staat was zichzelf te verzorgen, hij was het dus van ganser harte met me eens. Toen zijn hij en ik naar een hotel gegaan en we hebben geneukt en toen heb ik geprobeerd uit het raam te springen en toen ben ik voor de derde keer opgenomen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto